

at man til Tider har maattet gnave Benene noget nærmere, end det egentlig skulde være nødvendigt. Den Slags Bengnaveri synes jeg virkelig skulde være evigt og uigenkaldeligt forbi. Demokratiet er ikke tjent med, at vi slide vort Folk op paa den Maade. Vort Folk og Samfundet i det hele taget maa være klar over, at naar vi ville bruge vore gode Mænd, skulde vi ogsaa give dem noget for deres Arbejde. Jeg anbefaler derfor den i Lovforslaget fastsatte Betaling, som slet ikke er for høj for det store Arbejde, der bliver fordret af disse Mænd.

Men saa er der en Tanke, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa: Var det ikke muligt, at der i visse Tilfælde kunde blive fri Voldgift? Derved tænker jeg ganske særlig paa de mange Tilfælde, hvor Mennesker handle med deres gode Venner. De sidde og tage en Toddy, naar de ere færdige, og ere saa inderlig glade ved hinanden, og saa glemme de at træffe en rigtig Aftale. Naar Handelen er sluttet, ligger det klart som Dagen, at den ene er bleven snydt. Det er der ikke Spor af Tvivl om; men der er Tvivl om, hvorledes Aftalen egentlig har været, den er ret vag, ret løs, og i saa Tilfælde er det næsten altid saa, at det gaar ud over et skikkeligt Skrog. Men det er dog ogsaa vor Opgave her at vogte de skikkelige Skrog. En saadan Mand skulde kunne faa fri Voldgift, selv om det var saadan, at Aftalen var noget vag, og det derfor saa kunde være ret tvivlsomt, hvor Afgørelsen vilde gaa hen.

Ja, jeg skal saa slutte med det Ønske, at de Folk, der faa denne Sag til Behandling i et Udvalg, endelig ville være saa venlige at skynde sig lidt. Det lakker snart ad Samlingens Slutning, og jeg vilde saa inderlig gerne have denne Lov i min Haand, naar jeg rejste hjem. Færdig!

H. P. Pedersen: Jeg tror, at det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har misforstaaet mig eller maaske hørt fejl, da jeg i Gaar nævnede, at der i Tyskland, Frankrig, Holland og flere Lande var Love om Handel med Husdyr, som fastsloa visse Retsregler. Det, jeg ønskede, var, at faa en Lov, som kunde fastsloa saadanne Regler ogsaa hos os, men jeg udtalte, at jeg godt indsaa, at det ikke kan lade sig gøre at optage saadanne Retsregler i det foreliggende Lovforslag. Jeg syntes kun, at her var en passende Lejlighed til ogsaa at omtale den Side af Sagen. Det var det, jeg ud-

talte i Gaar, og jeg ønsker fremdeles, at vi ved Siden af denne Lov maa faa en Lov, som fastsloa Retsreglerne, navnlig saaledes, at det blev bestemt, hvor lang Søgmaalsfrist der maatte være.

Justitsministeren (Alberti): De Udtalelser, som ere faldne, siden jeg i Gaar havde Ordet, give mig Anledning til nogle enkelte Bemærkninger, idet jeg ønsker at udtale min Opfattelse overfor forskellige af de Spørgsmaal, som ere rettede til mig.

Det ærede Medlem for Silkeborg (Byriel-Jensen) rejste Spørgsmaalet om, hvorledes Opmanden var stillet, og spurgte, om der ikke i Loven burde indsættes Bestemmelser om, hvorledes der skulde forholdes, hvis Opmanden var uenig med begge Voldgiftsmænd. Jeg skal naturligvis ikke have noget imod, at en saadan Bestemmelse indsættes i Loven, skønt man jo altid, selv om man ønsker, at en saadan Lov bliver saa tydelig som mulig, skal vogte sig for at gøre Bestemmelserne alt for udførlige, da dette ogsaa let kan give Anledning til Misforstaaelse. Jeg tvivler meget om, at en saadan Bestemmelse er nødvendig, thi jeg tror ikke, det hidtil er oplevet, at der har været noget Tilfælde af Voldgift — og der har jo været mange af dem —, hvor Opmanden ikke har kunnet slutte sig til en af Voldgiftsmændene, saaledes at der er fremkommet en Kendelse med et Flertal af de tre.

Det samme ærede Medlem rettede en Henstilling til mig om at sørge for saa vidt muligt at anvende danske Udtryk ikke blot i Lovforslagene, men ogsaa i Anmærkningerne. Det er noget, jeg altid, saa vidt gørligt, har bestræbt mig for, men der kan ofte fremkomme Lejligheder, hvor man, naar man vilde benytte en Omskrivning eller Oversættelse, blev nødt til at anvende saa mange Ord, at man maa foretrække at blive staaende ved almindelig kendte Udtryk. Saaledes i dette Tilfælde. De Udtryk, det ærede Medlem ankedede over, „eksigibel“ og „Eksigibilitet“, tror jeg dog, de fleste kende og forstaa, og det vilde ikke være let i ganske faa Ord at oversætte dem. Den Oversættelse, som det ærede Medlem foreslog, nemlig: Fordringer, som kunne inddrives ad Rettens Vej, vilde ikke kunne passe, thi dette er noget mere. Det, der her er Tale om, er, at Voldgiftskendelsen i Modsætning til, hvad der nu gælder om Voldgiftskendelser, kan i disse Tilfælde eksekveres, fuldbyrdes gennem Fogeden, uden at man behøver at gaa Rettens Vej yderligere.